

ÁCS EDVIN

Vártalak

Hiányoztál belőlem,
Mint Szabadkából a varázsló kertje.
Nélküled sosem ébredt volna fel a város.
Azóta a vállad felett kel a Nap is.

A Jadranon túl

Elvesztem a palota árnyékában.

Elvesztem a tenyeredben.

Ha a Lenin parkban a padok mesélnének,

Elmondanák, hol késnek a Vass fiúk.

A varázsló halála

Kértelek volna, hogy gyere be a kertembe.
Gyere fel a lépcsőn a padlásra, hozzám.
Most mennék utánad Budapestre.
De már kifizették a koporsómat.

Sajnálom

Hajnalban elmentem hozzátok.
Aztán kitekertem a zúzmarás vasútig.
Nem jött a hármás.
Azóta a Bajai út végén várlak.

Elmondanám

Ha újra találkoznánk:

Elmondanám, hogy mindennap gondoltam rád.

Elmondanám, hogy többé nem hazudok neked.

Elmondanám, hogy az első mondat nem teljesen igaz.

Szeged

Együtt néztük a Tiszán fonódó habokat.
Egyedül lassabban úsznak a fények.
Lehet át sem érünk a túlpartra.
A rakpart a túloldalról a legszebb.

Három lett, maradhat?

Két dolog, amit utálok:

A tegnapi esti be nem váltott ígéreteidet

És a túl rövid verseket.

A Deák utcai padokon

Veled ültem akkor.

Ott, a Deák utcai padokon.

Emlékszem, azt mondtuk,

hogy majd végignézzük, ahogyan megőszülnek a fák.

Aztán velük együtt mi is.

De később elhalkultál.

Nem hallottalak a fák susogásától.

Nem hallottam, hogy engem hívnál jövő nyáron is a Laposra.

Egyik pillanatban olyan hangosak voltak a fák,

hogy csak az ajkaid néma mozgását láttam,

vagy csak nem emlékszem a hangodra.

Lassan körbevettek a kúszó ágak.

Eljött a december, és a hófödte ágaim fáztak.

Az ágak, mint túl nagyra nőtt agancsok,

eltakarták a Deák utcát és az arcodat is.

Nem láthattam, hogy megvártad a telet vagy a ligetbe költöztél.

Most tavasz van és várlak,

hogy megmetszd a hajtásaimat.

Fürdés

Emlékszem a homályos habhegyekre.
A kopott meséskönyvre a rozsdás mosógépen.
A meg nem szűnő nyugalomra.
A felolvasásokra, amint alámerültem,
aztán emiatt újra kellett olvasni néhány sort,
Mert víz ment a fülembe.

Apám a vécén ülve olvasott fel.
Anyám a kis pókról mesélt, aki a kék csempék
közötti befeketedett sávokban él.
Akármikor előbújt, mire odanéztem, már nem volt ott.
Forró, párás levegő terjengett a szobában.
Az izzadt tükörben a fürdőszoba torz fényei
néztek le ránk, amint a hideg kövön hallgattuk egymás szívét.

Emlékszem az apró hullámokra a kád szélén.
A kiázott kezekre és lábakra.
Én is szerettem volna felolvasni, csak túl sokáig vártam.
Azóta várok, hogy kimenjen a víz a füléből.